

liberalen burgemeester. . . . Hij was dien dag in de stad om te storten bij den betaalmee-ster. Hij kwam er juist vandaan, toen Marie hem gezien had. . . .

— Hé, Marie, heb je Henri gezien, daar heb je me niets van verteld, zei Willem, zonder verdere nagedachte, met inspanning een flesch Médoc opentrekend.

Marie antwoordde niet, kleurde, keek toen op naar Henri. Hun blikken ontmoetten elkander: een blik uit beider oogen, vragend, smeekend vragend om 't mysterie van elkaars ziel te onthullen, een lange blik, alsof zij beiden daarin wilden zeggen 't lijden, 't verborgen lijden, dat de een van den ander niet meer wist. En in een behoefte, toch, schoon Willem er bij was, te beroeren dat intieme van 't vroegere bijeen-zijn, vroeg Marie:

— En kleine Frans, dat neefje van je, hoe gaat 't met hem?

— Gestorven, gestorven verleden jaar. . . . Henri's stem klonk zacht en droevig. Eerst roodvonk, toen longontsteking. Vreeselijk, voor mijn schoonzuster diep-ellendig, haar éénig kind. Nu heeft ze niets meer, niets meer. . . .

Marie voelde de tranen wellen naar haar oogen, ze kon niet spreken. Henri trok zenuwachtig aan zijn sigaar.

Er was een lange pooze van zwijgen.

Willem verbrak die door een opgewekter onderwerp aan te raken. Daarover spraken ze nog eenigen tijd. Toen stond Henri op. Haastig nam hij afscheid. Of hij eens gauw weer zou komen? Hij wist 't niet. Hij kwam zoo zelden in de stad, en dan even, voor zaken.

Willem liet hem uit, kwam toen binnen, en de Rotterdammer ontvouwend, zei hij:

— Ik heb medelijden met Henri. . . . Ik geloof niet, dat hij gelukkig is. Op 't kantoor, zooveen, ging 't nog al, was hij tamelijk opgewekt, hebben we allerlei grappen van de Hoogere Burgerschool weer eens opgehaald. . . . Maar hier, in de kamer, bij jou, was 't treurig. Hij heeft bijna niet over zijn vrouw gesproken, 't is toch beroerd, zoo'n ongelukkig huwelijk.

Marie antwoordde niet, knikte alleen even. De woorden van Willem klankten flauw haar tegen, nauwelijks gehoord, zóó benauwend-

strak was al haar denken bij dat ééne, dat zooveen gebeurde: 't plotseling bezoek van Henri. Een verschijning als in een droom. . . . Was 't droom geweest, bange droom? . . . Zij bracht de hand aan 't voorhoofd, dat gloeiend-verhit voelde onder het opstrijken van de enkele overhangende haren. . . . Droom? Nee, dáár had hij gezeten, dáár, in dien fauteuil, 't gelaat half-gekeerd naar haar toe. Daár stond nog zijn glas. . . . 't Was werkelijkheid, hevige, rauwe werkelijkheid. . . . O God, hoe vreemd voelde ze zich. Wat zou er gaan gebeuren nu? Zou ze hem weerzien, zou ze hem weer ontmoeten? Hij had verdriet, ze wist 't zeker, ze had 't gemerkt aan zijn verouderde trekken, zijn al wat gebogen houding, zijn doffe en moede stem. O, hij had troost noodig, niemand kon hem die geven dan zij, zij alleen, omdat zij alleen hem begreep. En zijn vrouw? wie was zij? Niet gelukkig was hij met haar, die vrouw, die vreemde. . . . Maar hoe zou ze hem weer kunnen ontmoeten? Als ze eens aan Willem vroeg Henri te gaan bezoeken? Zij schrok bij die gedachte, zag Willem aan, die rustig, den glimlach van altijd-tevredenheid weer op zijn gelaat, geheel verdiept scheen in zijn courant. Ja, als ze Willem vroeg. . . . Maar dan, als ze Henri weer vaker sprak, als ze weer met hem samen zou zijn, zou dan. . . . O, ze moest er niet aan denken, 't mocht niet, om haar man niet, om haar kleine Louis niet. . . . Ze moest flink zijn, sterk haar wil zetten tegen die dwaze, slechte neigingen. Morgen zou ze wel kalmer, koeler alles beschouwen, morgen, in het heldere, nuchtere daglicht. . . .

Zie liep door de kamer, den theeboel op-ruimend, de glazen spoe'end, en nog altijd gloeide in haar, al heftiger, het verlangen naar Henri. 't Was of plotseling, door dit weerzien, door dit onverwachte verschijnen, heel haar verleden, heel haar liefde voor hem, verdoofd in de vier voorbije jaren, opbrandde met hooge laaiende vlammen. . . .

En 't gaf niet of zij zich trachtte te bedwingen, tot zichzelf begon te praten van slechte gedachten, geluk met Willem en Louis, kalm-en-tevreden-zijn, 't gaf niet, 't gaf niet. . . .